

Discurs de presa de possessió del Molt Honorable Senyor Pasqual Maragall i Mira com a president de la Generalitat de Catalunya

20.12.2003

Ve't aquí que un Conseller en Cap del Consell de Cent de la ciutat de Barcelona, sis anys més tard, travessa la plaça de Sant Jaume que havia estat una església del mateix nom i després Plaça de la Constitució, i entra al Palau de la Generalitat.

No havia passat mai. Bé, sí es pot dir que Companys, va ser alcalde unes hores, uns dies, ni que fos informalment.

Vull que vegin en aquest pas de la plaça la incorporació de les ciutadanes i dels ciutadans de base, i dels partits que els representen, en la governació del país.

Incorporació, per tant, modesta puig que ve de baix, però plena de promences, d'esperances, de somnis truncats, però també plena de saviesa.

No ens faltarà ni joventut ni experiència.

Mai l'esquerra d'aquest país havia governat en un entorn de tranquil·litat, de pau, d'evolució econòmica normal, mai en la nostra història moderna.

D'aquí a quatre, potser d'aquí a vuit anys, la història emetrà un primer veredicte.

M'esforçaré perquè, exigent com és la història, cruel fins i tot de vegades, emeti un judici favorable.

L'eufòria difícilment continguda que es viu aquests dies arreu, en els carrers d'aquest país, barrejada civilitzadament, en general, amb el desconhort dels qui esperaven la continuïtat renovada del govern, com és natural que així sigui durant uns dies, d'aquesta eufòria, amb el desconhort, componen un nou escenari: som un país on uns manen i un altres no, els que manaven ja no manen i els que s'hi oposaven, governen.

Aquesta és l'essència de la democràcia i gairebé diria de la vida.

Només recomano paciència, infinita paciència, i determinació a cabassos, a aquella que vulguin, no la bromera del canvi, sinó canvi de debò.

El cicle de la vida és així: res que no arribi en el seu moment, en el moment precís, com el raim quan és dolç, deixa bon record.

Això sí, hem esperat cent anys; des de la Solidaritat Catalana i el famós pressupost municipal de cultura, per encetar la primera alternança democràtica en pau i amb bones maneres.

Vull agrair al President Pujol per la seva contribució cabdal a aquesta realitat.

Per bé que ens ho ha fet guarar tant, que ja pensàvem que aquest moment no arribaria mai, president.

Els pobles d'Espanya he de dir que estiguin segurs, que Catalunya contribuirà des d'ara, no a l'educada distància que hem mantingut durant temps, que ha permès poc o molt la governabilitat, sinó a la recerca constant de ponts d'entesa entre nosaltres perquè no haguem d'abordar mai un nou desencontre. Això sí, partint de la franca admissió de la nostra pluralitat, de la nostra identitat, de la nostra entitat pròpia; i admetin els canvis estatutaris que ho han de reflectir i que són obligats per la pròpia evolució de Catalunya, d'Espanya i d'Europa.

Els líders polítics que m'acompanyen avui en la presa de possessió, són: un del Baix Camp, i fill d'aragonès; i l'altre de família castellonenca i cognom mallorquí.

Ens entendrem, és clar, i farem d'aquest país, com deien els meus avis materns que eren de Monòver, "la millor terra (terreta) del món".

Que els conservadors de les essències patriòtiques d'un i altre cantó de l'Ebre estiguin tranquils.

No hem de trencar res.

Però estirarem de la corda que ens duu cap a Europa i cap a un nou patriotisme, el dels drets socials, el de la dignitat efectivament reconeguda allà on compta, en el barri, a l'escola -en la malaltia i en la joventut pletòrica i orfe de reconeixement- en l'accés a l'habitatge i en la natalitat tan arriscada i difícil; en l'envelliment prop de casa i en la millora constant dels sistemes de salut.

Creiem que els autèntics patriotismes han nascut de l'apassionada defensa que fan del seu país, els ciutadans que abans o en altres països de procedència no gaudien d'una vida plena. Aquest és l'autèntic patriotisme, el que dura, el revolucionari. El que es basa en

uns canvis que han de fet de la ciutadania, una ciutadania plena que abans no era.

Això requereix medis suficients, de governació i econòmics. Que no se'ns demani que hi renunciem, perquè no hi podem, ni aquests medis ni en aquest poder no hi podem renunciar. Fóra tant com renunciar al projecte més digne que un país pot imaginar.

Volem fer-ho junts amb els altres pobles d'Espanya -però fer-ho. No passar amb raons.

Comencem un nou quart de segle de la democràcia i l'autonomia. Tothom n'ha de ser conscient. Moltes coses canviaran. Però el desig dels catalans de ser nosaltres mateixos, amb tota la nostra varietat i de conviure amb els altres pobles d'Espanya, en termes de lleialtat i equitat, no serem nosaltres qui el trencarem. En tot cas seran altres. I els ho posarem difícil. Ens explicarem fins a l'esgotament. Parlant la gent s'entén.

Visca Catalunya!